

בבית המשפט העליון

בש"פ 1781/00

בפני: כבוד השופט מ' חשין

המבקש: אדריאן שוורץ

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בשם המבקש: עו"ד אייל שמחוני, הסניגוריה הציבורית

בשם המשיבה: עו"ד חדוה באום

בקשה למסירת מוצגים להגנה

החלטה

העותר שלפנינו, אדריאן שוורץ (העותר או שוורץ), הורשע בעבירת אינוס ונדון לעשרים שנות מאסר. בקשה שהגיש לדיון נוסף, נדחתה. עתה מבקש הוא כי מוצגי חקירה אחדים יימסרו לידי בא-כוחו, לבדיקתם, במטרה לבחון אפשרות להגשתה של עתירה למשפט חוזר.

לא נבין את העתירה כראוי אלא אם נעמוד בתחילה על ההליכים שהביאו להרשעתו של העותר, ולתיאור רקע זה ניפנה בראשית דברינו.

הליכים שהיו

2. העותר הועמד לדין באשמת ביצועם של שבעה מעשי אינוס, רובם מעשי אינוס שבוצעו בקטיונות. בית-המשפט המחוזי הרשיע אותו בשניים מאותם מעשי אינוס וזיכה אותו מחמת הספק מיתר החמישה "אם כי לא בלב קל". לאחר שכך הרשיע אותו בדין, גזר בית-המשפט על שוורץ עונש מאסר בן עשרים שנות מאסר בעבירה האחת וארבע-עשרה שנות מאסר בעבירה האחרת, חמש מתוך ארבע-עשרה השנים במצטבר לעשרים השנים.

ערעור המדינה לבית-המשפט העליון על שתיים מהחלטות הזיכוי נדחה, ואילו ערעורו של העותר על הרשעתו נתקבל בעניינה של עבירה אחת מן השתיים שבהן הורשע - העבירה שנסיבותיה היו פחות חמורות מחברתה - וזאת "על-אף החשד הכבד שמקימות הראיות לחובתו". עונשו של העותר הועמד על עשרים שנות מאסר, והוא העונש שהטיל עליו בית-המשפט המחוזי בגין אותה עבירה: ע"פ 1301/92, 1339 מדינת ישראל נ' אדריאן שוורץ; אדריאן שוורץ נ. מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 749. העותר הגיש בקשה לדיון נוסף, אך בקשתו נדחתה (דנ"פ 844/97; לא פורסם).

3. העבירה שהעותר הורשע בה נסבה על אינוסה של ילדה בת כעשר. כל אונס הוא מעשה קשה ורע, אך אינוסה של הילדה היה אינוס קשה ורע במיוחד, אינוס שלאחריו נטש העותר את הילדה והיא פצועה, המומה ומדממת. הרשעתו של העותר ייסדה עצמה על כמה וכמה ראיות: הודעת הילדה לחוקר נוער וזיהויו של העותר בידי הילדה במיסדר זיהוי של תמונות; זיהוי ארנקו של העותר בידי הילדה; ראיות נסיבתיות שונות; וסירובו של העותר ליתן דגימה מדמו לבדיקה ולהשוואה לסוג דם האדם שכתמי-זרע משלו נמצאו בזירת העבירה. העותר סירב לתת דגימה מדמו גם לאחר שהובהר לו כי בדיקת הדם עשויה להביא לזיכוי, וכי סירובו ליתן דגימה מדמו יש בה משום התנהגות מפלילה העשויה לחזק את ראיות התביעה. אומר עוד זאת, כי הרשעתו של העותר לא ייסדה עצמה על כל ראיות "פורנזיות" - דם, זרע, רוק וכיו"ב - הגם שניתן מישקל לסירובו ליתן דגימה מדמו. על נושא זה של דגימת הדם - והוא במרכז הדיון - נוסף עתה דברים אחדים.

לשאלת הדגימה מדמו של העותר

4. אינוסה של הילדה היה במקלט אחד, ועל מזרן שהיה במקלט נמצאו כתמי זרע שהועברו לבדיקת מעבדה. בתחילה הועלתה סברה כי הזרע שייך לבעל דם מסוג A. העותר נתבקש לתת דגימה מדמו, והובהר לו מפורשות כי בדיקה זו עשויה לנקותו מכל חשד ובה-בעת לא יהא בה כדי להפלילו אישית; שכן גם אם יסתבר כי סוג דמו הוא כסוג הדם של בעל הזרע, למירב ניתן יהיה לשייכו לקבוצה גדולה באוכלוסיה שסוג דמה הוא

כסוג דמו של בעל הזרע. העותר סירב לתת דגימה מדמו, ונימק את סירובו בחשש כי המשטרה תעשה בדגימה שימוש לרעה. בית-המשפט המחוזי תיאר נימוק זה כ"תירוץ חסר הגיון גרידא" (פ"ד נ(5) 756). בהמשך הדברים נמצא לחוקרים כי אין ניתן לקבוע בבירור את סוג דמו של בעל הזרע. מידע זה לא הודע אותה עת לעותר, והוא המשיך להחזיק בסירובו למסור דגימת דם מדמו. וכך עד תום ההליכים כולם.

5. בהליכי הערעור, ובטוענו בחום לזיכוי מן העבירות שבהן הורשע בבית-המשפט המחוזי, הוצע לעותר שוב ושוב כי יתן דגימה מדמו, וכי בדיקת הדם תיעשה בפיקוח בית-המשפט. העותר עמד בסירובו ולא נעתר להצעה. תחת זאת ביקש העותר להגיש בערעור חוות-דעת על בדיקות שנעשו מטעמו במעבדות פרטיות באנגליה, בדיקות אשר נסבו על דגימת דם מסויימת שלטענתו היתה דגימה מדמו. בחוות-דעת זו ביקש העותר להוכיח שני אלה: **אחד**, כי סוג דמו אינו זהה לסוג דמו של בעל הזרע שנמצא בזירת מעשה האינסו בו הורשע. **שניים**, כי בהשוואה לזירות עבירות אחרות ניתן ללמוד כי לא הוא האנס. כיצד כך? העותר ביקש לעמת את סוג דמו עם כתמי דם וזרע שונים בזירות בהן בוצעו מעשי אינסו אחרים שבהם הואשם. ביסוד בקשתו זו של העותר עמדה הנחה כי מעשי האינסו כולם בוצעו בידי אנס אחד, אשר-על-כן - כך טען - אם יימצא כי סוג דמו אינו זהה לסוג דם שנמצא בזירות הפשע האחרות, יהא בדבר כדי לזכותו.

בית-המשפט העליון דחה את בקשתו של העותר להגשת ראיות נוספות.

6. אשר לבקשה הראשונה - זו הבקשה שסבה את זירת אירוע מעשה האינסו בו הורשע העותר - קבע בית-המשפט כי אין בקביעת סוג דמו של העותר כדי לסייע, שכן אין ניתן לקבוע את סוג הדם של בעל כתם הזרע שהיה במקום. ובלשונו של בית-המשפט (החלטה שמיום 19.1.1997, בפסקה 5):

בנסיבות הענין, גם אילו נתן המערער הסכמה בלתי-מסוייגת לעריכת בדיקה מוסדית בדגימת דם שלו, וגם אילו קיבלנו את התוצאות של בדיקת הדם הפרטית שנערכה מטעמו, לא היה בכך כדי להשפיע על ההכרעה בערעור הנוגע לאישום הראשון, שהוא האישום **היחיד** בו מצאנו לנכון להרשיע את המערער. הסימנים שנותרו במקום האונס - גם אם ניתן היה להוכיח כי הם "שייכים" לאינסו נושא האישום הראשון - היו במצב כזה שלא ניתן היה לקבוע על פיהם את סוג דמו של האנס; ועל כן, אין לסוג דמו של המערער משמעות לענין אחריותו לביצוע האינסו נושא האישום הזה (ההדגשה במקור - מ' ח').

בהחליטו כך אימץ בית-המשפט העליון את קביעתו של בית-המשפט המחוזי אשר מצידו קיבל את חוות-דעתה

של אשירה זמיר. ובלשונו בית-המשפט המחוזי:

... נאמנה עלי חוות דעתה המקצועית החד-משמעית של העדה
 אשירה זמיר, לפיה, בהעדר ממצא ודאי בשתי הבדיקות הנערכות
 לקביעת סוג הדם, אין ניתן לקבוע כל ממצא חד-משמעי לגבי סוג דמו
 של בעל הזרע. העדה חזרה על קביעה נחרצת זו פעם, פעמים ושלוש
 ... ואין לי כל סיבה או יסוד לפקפק במהימנותה ובמקצועיותה. העדה
 חזרה והדגישה, כי נוכח ממצאי שתי הבדיקות גם יחד לא ניתן להתבסס
 על ממצאי הבדיקה הראשונה בה נמצא אנטיגן A שעה שהבדיקה
 השנייה לא העלתה דבר, וסיכמה את חוות דעתה בכך שכתמי הזרע
 שנמצאו בזירת האירוע יכולים להיות שייכים לאדם בעל סוג דם כלשהוא
 O, B, A או O.

בהעדר כל אפשרות לקבוע את סוג דמו של העבריין שביצע את
 זממו בילדה, אין גם כל נפקות לשאלה מה הוא סוג דמו של הנאשם. על
 מנת להפיס את דעתו של הנאשם, אציין רק כי בהסתמך על הראיות
 הסותרות והמנוגדות שהוצגו על ידו, אין אני מוכן ואין אני יכול לקבוע
 בוודאות מה הוא סוג דמו האמיתי.

7. אשר לבקשה השנייה - זו הבקשה להגשתן של ראיות נוספות הנסבות על זירות מעשי אינוס אחרים -
 גם בקשה זו דחה בית-המשפט העליון. טיעונו של העותר היה, כי סוג דמו הוא סוג פלוני וכי בעל סוג דם זה,
 על-פי הראיות, לא יכול היה שיבצע את מעשה האינוס בו הורשע. על כך אמר בית-המשפט, בין היתר, כי
 העותר לא הביא ראיה מהימנה באשר לסוג דמו. חוות-הדעת שהציג לפני בית-המשפט ניתנו בידי מעבדה
 פרטית שבדיקותיה נעשו ללא כל פיקוח ובקרה, ואין כל ראיה כי היה זה דמו של העותר אשר נבדק. אם כך
 ככלל, לא-כל שכן שהעותר סירב להצעה שהועלתה לפניו בידי בית-המשפט עצמו כי יתן דגימה מדמו לבדיקה
 אובייקטיבית בחסות בית-המשפט. בית-המשפט הוסיף וסירב לבקשה כי תיערך בדיקה במיגבלות שהציב
 העותר, בכלל אלו איסור שימוש בדגימה לבדיקה ה-DNA (דנ"א).

8. לעניין סירובו של העותר ליתן דגימת דם מדמו, ראוי שנזכיר דברים שאמר בית-המשפט העליון. וכך
 אמר בית-המשפט בהחלטתו שמיום 19.1.1997:

במהלך הערעור העלה המערער פעמים אחדות את השאלה של
 סוג הדם שלו; וכאשר נשאל מדוע סירב במהלך החקירה, בעקשנות
 ובהתמדה, למסור דגימה מדמו לבדיקה שבה יקבע באופן מוסמך סוג
 דמו, השיב שנהג כך משום שחשש שהמשטרה תעוות את תוצאות
 הבדיקה לרעתו. לנוכח תשובה זו, הצענו למערער שימסור דגימת דם,
 במהלך הערעור, לבדיקה שתיערך בחסותו ובאחריותו של בית המשפט.
 המערער הסכים להצעה ואף חזר על הסכמה זו בבקשה להגשת ראיות
 נוספות; ברם, זאת - בתנאי "מגביל", שלפיו הדם שיימסר על ידו ייבדק
 אך ורק לצורך קביעה של סוג הדם ואופי ה"מפרישות" שלו. המערער לא
 היה מוכן, בשום פנים ואופן, לאפשר בדיקות נוספות בדגימת הדם
 שימסור; ובמיוחד התנגד לבדיקת D.N.A. להגבלה זו של מהות והיקף
 הבדיקה לא ראינו הצדקה; וכתוצאה מכך, לא נערכה הבדיקה עד היום.

בפסק-הדין גופו קובע בית-המשפט העליון כי סירובו של העותר ליתן דגימת דם מדמו, יש לראות בו אחד מארבעה גורמים שמישקלם המצטבר עלה כדי סיוע שהיה נדרש להרשעה על-פי דין. ובלשון בית-המשפט (פ"ד נ(5) 760):

... הגורם השני הוא, לטעמי, סירובו של המערער למסור דגימת דם לבדיקה ולהשוואה לכתמי הזרע, שנמצאו בזירת העבירה. אכן, לא כל סירוב לשתף פעולה עם הגוף החוקר מהווה סיוע, והכול תלוי בנסיבות העניין ובמשקלו הסגולי של הסירוב באותן נסיבות. במקרה דנן, נאמר למערער כי בדיקת דם תוכל לנקותו כליל מן החשדות שהוא זה שאנס את המתלוננת; וזאת בלי שיש עמה סיכון של ממש להפללה אישית. אין ספק כי המערער הבין היטב את משמעות הבדיקה, ומכאן משקלו הראייתי המיוחד של סירובו למסור דגימת דם.

אכן, כפי שהתברר במהלך הדיון, המערער לא ידע על תוצאות הבדיקה הראשונית, שלפיהן נראה היה כי לבעל הזרע סוג דם A, ואף לא על תוצאות הבדיקה השנייה, אשר הבהירו כי לא ניתן לקבוע את סוג הדם של בעל הזרע. ברם, לא-ידיעת העובדות האמורות אין כל השלכה על משקלו הראייתי של הסירוב; ומשקלו של זה נעוץ בעובדה, שהובהר למערער שבדיקת הדם תוכל לנקותו כליל מן החשד, ואף-על-פי-כן - התמיד בסירובו.

בנסיבות העניין, סירובו של המערער למסור דגימת דם מהווה גילוי של התנהגות מפלילה, העשויה לשמש, כשלעצמה, "סיוע". ולא למיותר יהיה לחזור ולציין, כי המערער התמיד בסירובו למסור דגימת דם לבדיקה גם לאחר שהוצע לו, במהלך הדיון לפנינו, שהבדיקה תיעשה ב"חסותו" של בית המשפט.

המוצגים שלעניין

9. בקשתו של העותר עתה היא, כי רשויות החקירה תמסורנה לידו, לבדיקה, מוצגים שונים שבידיה, במטרה לבחון אפשרות להגשתה של בקשה למשפט חוזר. בקשתו העיקרית מסיבה עצמה על מוצגים "פורנזיים" אחדים, ועל אלה נעמוד תחילה.

10. **ראשית לכל**, העותר מבקש כי יימסרו לו מוצגים אחדים מזירת העבירה. מבחנות המכילות חומר שנלקח מהווגינה של הילדה ובו נמצא, על-פי מימצאה של מומחית המחלקה לזיהוי פלילי, הגב' אשירה זמיר, חומר החשוד כדם. לטענת בא-כוחו של העותר, עורך-דין שמחוני, "אם ניתן יהיה לאפיין החומר כדם שאינו דמה של המתלוננת, ואם לא תימצא התאמה בינו לבין דמו של המבקש, יוכיח הדבר חד-משמעית שלא המבקש ביצע העבירה, שכן המתלוננת היתה ילדה (להבדיל מנערה שיתכן שיימצאו בגופה סימני דם/זרע שמקורם בקיום יחסי-מין מרצון)".

שנית, מימצאים נוספים מן הזירה, כולל חומר שנמצא בכתמים שעל תחתוניה וחצאיתה של הילדה ואשר בהם נמצאו סימני דם וזרע.

שלישית, חומר שנמצא בכתמים שעל המזרן והשמיכה בזירת העבירה: כתם אחד ובו סימני זרע ורוק; כתם שני של דם; וכתם שלישי ובו סימני זרע ודם. מימצאים אלה נדרשים לו, כך טוען העותר, לשם השוואה עם דגימה מזירת עבירה אחרת שבה הואשם אך יצא זכאי בדינו. לטענתו "זרות בין הדגימות משתי הזירות, כאשר מדובר בשיטות ביצוע דומות, תוביל למסקנה חד-משמעית כי מקור הזרע באנס. ולאור הממצאים מזירת העבירה האחרת ... לפיהם אדם שאפיוני הדם שלו זהים לאלו של המבקש נפסל מלהוות מבצע אפשרי, לא יהיה מנוס מן המסקנה כי אף המבקש אינו יכול להיות האנס". לביסוס טענתו זו, מוסיף העותר ומבקש כי יועברו לבדיקתו גם מימצאים מזירת עבירה אחרת שעמד עליה לדין אך זוכה. על-פי חוות-דעת המצוייה בתיק - חוות-דעתה של הגב' דליה חרמון - נפסל פלוני מהיותו מבצע פוטנציאלי של אותה עבירה, עקב כך שנמצא כי דמו הוא מסוג "O מפריש PGM 2-1", והוא סוג הדם שהעותר טוען כי סוג דמו הוא. העותר מבקש אפוא לקבל את החומר האמור, כדי להשוותו עם מימצאים מזירת העבירה בה הורשע.

השאלה שבמחלוקת

11. וזו היא אפוא השאלה שלעניין: האם זכאי הוא העותר - אשר הורשע בשתי ערכאות ובקשתו לדין נוסף נדחתה - כי יינתנו בידו המוצגים שהוא מבקש כי יינתנו לו - לבדיקתם ולבחינתם? לטענתו של עורך-דין שמחוני, בא-כוחו של העותר, זכותו של העותר עומדת לו לקבל מוצגים אלה לבדיקה ולבחינה, וכך כהוראת סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב1982- (ח"פ). לחלופין, כך מוסיף וטוען עו"ד שמחוני, בית-המשפט מחזיק בסמכות טבועה לאחוז בצעדים הנדרשים להבטחת דין וצדק, ובכלל אלה הסמכות להורות על מסירת המוצגים לעיונה ולבדיקתה של הסניגוריה. לביסוס טיעונו הפליג עו"ד שמחוני למדינות הים, והעמיד לעיוני אסמכתאות מן המשפט המשווה, לידע ולהיוודע כי זכותו של העותר היא שבקשתו תיענה, וזאת לבחינת צידקתה של עתירה למשפט חוזר או לחנינה. עיינתי בטיעונו של עו"ד שמחוני, וכפי שאנסה להסביר בדבריי להלן דומני שאין חילוקים על עיקרי הדברים. השאלה אינה אלא ביישומם לעניינו של העותר.

עיון ודין

12. העותר עמד לדין בשתי ערכאות - ונוספה עליהן ערכאת בקשה לדין נוסף - ובהליכים שהיו עד-כה הוענקו לו מלוא הזכויות שנאשם זכאי להן. משפטו של העותר התנהל כהילכתו, ובית-המשפט העליון מצאו אשם בעבירת אינוס על יסוד הראיות שניגלו לו. כל הליכי-משפט באים - וראוי להם כי יבואו - לכלל סיום, ולאחר הסיום נשלטים הם בידי עקרון הסופיות. כן הוא דינם של ההליכים במשפטו של העותר; הליכים אלה נסתיימו, והסופיות ירדה עליהם. העותר מיצה את זכויותיו במשפט חוץ מאשר את הזכות למשפט חוזר כהוראת סעיף 31 לחוק בתי-המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (חוק בתי-המשפט או החוק). ואכן, למשפט חוזר חותר הוא; וזכות למשפט חוזר כי תינתן לו, תהא אותה זכות שיאו של המהלך בו נוקט העותר עתה. וכך, מתוך שענייננו הוא במהלך מקדים לקראת משפט חוזר, נדע כי זכותו של העותר לבחינה ולבדיקה של הראיות, כבקשתו, ממילא נאצלת ונגזרת היא מתוך זכותו למשפט חוזר. לשון אחר: תנאי מוקדם להיענות לבקשת העותר הוא התנאי כי יכול הוא לגדור עצמו - למיצער, לכאורה - באחת מן העילות למשפט חוזר שהחוק מעניק למי שהורשע ודינו נחתם.

ארבע הן עילות לקיומו של משפט חוזר: **אחת**, בית-משפט פסק כי ראייה מהראיות שהובאו במשפטו של מי שהורשע יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא אותה ראייה היו תוצאות המשפט אחרות, לטובת המורשע (סעיף 30(א)(1) לחוק בתי המשפט); **שתיים**, הוצגו עובדות או ראיות העשויות לבדן, או ביחד עם חומר הראיות שהיה לפני בית-המשפט לעת ההרשעה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת מי שהורשע (סעיף 30(א)(2) לחוק); **שלוש**, אדם אחר הורשע בביצוע העבירה בה הורשע המורשע, ונראה כי מי שהורשע בעבירה לא ביצע אותה (סעיף 30(א)(3) לחוק); **ארבע**: "נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין." השאלה הנשאלת עתה היא, אפוא, אם עתירתו של העותר עתה יכולה שתגיע - בשיאה - אל אחת מעילות אלו, ולמעשה - לעילה השניה או לעילה הרביעית.

13. עו"ד שמחוני טוען כי הוראת סעיף 74 לחסד"פ עומדת לימינו, וכי על יסוד האמור בה זכאי הוא למבוקשו. הוראת-חוק זו מלמדת אותנו, כידוע, כי לאחר הגשתו של כתב-אישום לבית-משפט רשאי נאשם וסניגורו "לעייין בכל זמן סביר בחומר החקירה שבידי התובע ולהעתיקו." השאלה היא, אם הוראת-חוק זו חלה, מתוכה-ובה, גם על הליכי משפט חוזר, דהיינו, לאחר הרשעתו של אדם בדין ולאחר שדינו נחתם בעקרון הסופיות (למעט משפט חוזר). ספק בעיניי אם אכן זה הדין. קריאת סעיף 74 לחסד"פ במקומו ובהקשרו תלמדנו כי עניינו הוא, על-פניו, בהליכים עד להרשעה (או עד לזיכוי) וכי אין הוא מחיל עצמו באורח "אקסטררה-טריטוריאלי" גם על הליכי משפט חוזר, קרא: על הליכים שלאחר הרשעה (או זיכוי). לכאורה, אפוא, הוראת סעיף 74 לחסד"פ אין בכוחה להיות לעזר לעותר, ונטל הוא המוטל עליו למצוא מקור-דין אחר לייסד עליו את זכותו לקבלת המוצגים.

דרך אגב: שאלה לעצמה היא, מהו תחום פרישתה של הזכות ל"עיון בחומר החקירה" כהוראת סעיף 74 לחסד"פ, והאם כוללת היא זכות לנאשם לקבל לרשותו חלק מחומר חקירה חפצי תוך מתן היתר להשמידו (שהרי בדיקת חומר במעבדה מביאה על הרוב להשמדתו)? לאמיתם של דברים כאן מונח הקושי שבענייננו; שכן לו מדובר היה אך בחומר-שבכתובים לא היתה מתעוררת כל בעיה. ואולם לא נדון בשאלה זו (אלא בקצה), ונניח לענייננו - בלא להכריע בדבר - כי זכות זו עומדת לו לנאשם.

14. בהניחנו, אפוא, כי הוראת סעיף 74 לחסד"פ לא תעמוד לו לעותר, השאלה הנשאלת היא אם רווח והצלה יעמדו לו ממקום אחר. לדעתנו, עומדת לו לעותר - על דרך העיקרון - הזכות לעיון בחומר החקירה גם לקראת אפשרות לפתיחתם של הליכי משפט חוזר. בעבר נדרשנו לא-אחת למעמדה הרם של זכות העיון, ולחשיבות היתירה הנודעת לה למימוש הזכות למשפט הוגן. אף אמרנו כי מעמדה הנעלה מביא אותה להימנות "עם זכויות המסד של הנאשם במקומו" (ע"פ 1152/91 סיקסיק נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מו (5) 8, 22). אם זה הוא מעמדה של זכות העיון - ואכן זה הוא מעמדה - כי-אז נוכל לגזרה בלא קושי מתוך זכותו של נאשם למשפט חוזר, קרא, מתוך אחת או מתוך יותר מאחת מן העילות (המתאימות) שהמורשע בדינו מבקש לגדור עצמו בהן. לשון אחר: בהיותה של הזכות לעיון זכות הנגזרת מתוך הצורך לערוך משפט הוגן וראוי לנאשמים; ומתוך שאותו צורך לעריכתו של משפט ראוי והוגן, רוחו באה גם בעילות למשפט חוזר; נעשה אנו לפירוש תחומי פרישתן של העילות למשפט חוזר על דרך גזירתו של היקש מהוראת סעיף 74 לחסד"פ, ונבוא עדי זכותו העקרונית של מורשע לעיון בחומר הראיות. הוראת סעיף 74, באשר היא, לא תחול אמנם על ענייננו, אך כוחה של אותה הוראת-חוק יהא עימה ללמדנו היקש שיחול על הסוגיה שלפנינו.

יתר-על-כן: דומה כי ניתן לדרוש מסקנה זו גם מסמכותו הטבועה של בית-המשפט, סמכות שקיומה "הוא פועל יוצא של הנסיבות הקוראות למתן סעד דיוני, שבית משפט איננו רשאי, משיקולי עשיית צדק, למונעו מן הנזקק לו" (מדברי השופט מצא בע"א 230/87 **שקולניק** נ' **זכאי**, פ"ד מו (3) 279, 284). ראו עוד: ד"ר פנחס גולדשטיין, "הסמכות הטבועה של בית המשפט", **עיוני משפט** י (תשמ"ד-1984) 37. הסמכות הטבועה "אינה אלא אותה סמכות מינימלית בענייני נוהל, יעילות המשפט וצדקתו הדרושה לבית המשפט כדי שיוכל למלא את התפקיד שלמענו הוא קיים: עשית משפט צדק. סמכות זו היא הביטוי החיצוני לחוש הצדק הפנימי שהשופט ניחן בו והנותן לו פורקן בעשייה היומיומית שלו." (מדברי השופט ברנזון בד"נ 22/73 **בן שחר** נ' **יוסף מחלב**, פ"ד כח (2) 89, 96). הסמכות הטבועה פורשת עצמה על-פני כל תחומי פעילותו של בית-משפט, ויש שבית-משפט יעשה בה שימוש בתחום המשפט הפלילי למניעת אי-צדק לנאשם או למניעה של פגיעה בהגינות

ההליך הפלילי. ראו: ע"פ 2910/94 ארנסט יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 221, 353, 378. ראו עוד דברים שכתבתי בפרשת רוקר נ' סלומון, רע"א 6339/97 (טרם פורסם; בפסקאות 20 ואילך לפסק-הדין). נזכור לבסוף, כי זכות העיון במשפטנו מקורה הוא בהלכה ולא בחוק החרות (ראו: בג"ץ 147/50 צינדר נ' ראש אגף החקירות של המשטרה בתל-אביב, פ"ד ה 509); ונראה כי אותה רוח שנפחה חיים בהלכה מראשיתה, היא אף שתנפח חיים בזכות העיון הטפלה למשפט החוזר.

15. נעין מקרוב בסוגיה של משפט חוזר, וידענו כי זכות העיון נדרשת כמו-מעצמה כזכות טפלה הנלווית לזכות למשפט חוזר. כך הוא, למשל, מקום שלאחר הרשעה בדין על יסוד חומר ראיות מסויים, מבקש מי שהורשע בדינו כי תיערך בדיקת-מעבדה של אותו חומר ראיות - בדיקה שלא ידעו עליה כלל לעת המשפט - והיא בדיקה שתוצאותיה עשויות להביא לזיכוי. הנמנע מן המורשע בדיקה זו שאפשר תחלץ אותו ממצוקתו? כך נפסק, אמנם, בארצות-הברית, וגם בהיעדר חוק חרות ספציפי המעניק זכות עיון בנסיבות אלו, ראו בת-המשפט את זכות העיון כחלק מן הזכות-בכוח למשפט חוזר. ראו והשוו: **The People of the State of New York v. Leonard Callace**, 573 N.Y.S. 2d 137 (1991); "Developments in the Law - Confronting the New Challenges of Scientific Evidence", 108 **Harvard Law Review** (1995) 1482, 1571-1582. כך היה בפרשת **Callace**, שלא ניתן היה לערוך בדיקת דנ"א לעת המשפט. בית-המשפט קבע כי על-אף שהראיה - כתמי זרע על בגדי הקורבן - היתה קיימת בעת המשפט; לא עוד אלא שאף נערכו בדיקות בנסיין לקבוע את סוג דמו של התוקף; יש לראות את בדיקת הדנ"א כראיה חדשה ולהתיר עריכתה - לאחר סיום ההליכים - במטרה "לייצר" ראיה חדשה, הואיל ולעת המשפט לא הוכרה הבדיקה כבדיקה מהימנה. ובלשון בית-המשפט (שם, 139):

The evidence sought for testing consists of semen and other secretions found on the victim's clothes. It is not newly discovered in the traditional sense since it was available at trial and, in fact, an analysis of the evidence was introduced. The fact that the blood grouping was the same type "A" as the defendant's was admitted into evidence despite its limited probative value.

... The reason offered for the classification of this evidence as newly discovered is the fact that the DNA analysis to be performed ... is now generally accepted by the Courts in this state... but was not available at the time of trial in 1987.

במקרים אחרים מצא בית-המשפט כי יש להיענות לבקשה לבדיקת דנ"א לאחר הרשעה, כחלק מחובתה של התביעה לחשוף חומר חקירה בעל פוטנציאל מזכה. בית-המשפט קבע כי במקום בו הומצאה שיטת בדיקה מסויימת לאחר שפלוני הורשע בדינו (postconviction discovery), זכאי פלוני לבקש כי תיערך אותה בדיקה גם לאחר ההרשעה; כשם שהיה זכאי לבקש עריכתה של הבדיקה לעת משפטו - לו היתה קיימת אותה שיטה - כן זכאי הוא לעריכתה לאחר הרשעתו בדין. **Dabbs v. Vergari**, 570 N.Y.S. 2d 765 (1990).

16. מניחים אנו, אפוא, כי יש לו למי שהורשע בדינו - על דרך העיקרון - זכות עיון בחומר הראיות, במטרה לבחון אפשרות של הגשת עתירה למשפט חוזר.

17. עד כאן - הזכות; ומכאן - למיגבלותיה. זכות עיון זו שאנו דנים בה עתה - זכות עיון שלקראת משפט חוזר - מתהווה וחיה היא בשדהו של המשפט החוזר, וממילא מוגבל מרחב פרישתה במרחב פרישתו של המשפט החוזר. ואמנם, אם זכות עיון שלקראת משפט חוזר זכות נגזרת היא מן המשפט החוזר, אך דין הוא להסיק כי גם מיגבלותיה תיגזרנה מתוך ההליך של משפט חוזר. זכותו של נאשם לעיין בחומר החקירה, זכות היא הנגזרת מתוך עקרון-היסוד של החובה - חובה המוטלת על המדינה - לנהל הליך פלילי הוגן וראוי. כיוצא בה - ובשינויים המחוייבים מן הענין - היא זכותו של מי-שהורשע-בדינו לעיין בחומר החקירה לקראת הליך של משפט חוזר; ואחד השינויים המחוייבים מן הענין הוא, שלאחר הרשעה חוזר אל המערכת גורם שלא היה קיים כלל בהליך שלפני ההרשעה, הלא הוא גורם סופיות הדין. גורם זה, חשיבות מן המעלה הראשונה נודעת לו. לא בכדי מצמצם החוק אך לעילות ספציפיות זכותו של נאשם לבקש עריכתו של משפט חוזר. צמצום זה - לעילות הספציפיות - משקף שביל-זהב בין שני יסודות המושכים בכל-עוז, כל אחד מהם לצידו-שלו: מעבר-מזה, יסוד סופיות הדיונים: שלאחר הרשעתו של אדם במשפט הוגן וראוי יש לשים קץ להליכים ולו כדי שנוכל להיפנות למשפטים אחרים; ומעבר מזה, יסוד הצורך הבלתי-נדלה והבלתי-נלאה לעשות צדק ולנהוג בהגינות. שני יסודות אלה מעורבים הם זה-בזה, ותרכובתם במינון הקבוע בחוק יוצרת את עילות המשפט החוזר.

לענייננו-שלנו ייאמר, כי יסוד הסופיות חייב שיטביע חותמו גם על זכות העיון הנגזרת מן המשפט החוזר; יטביע חותמו, ויצמצם את גדירותיה של זכות העיון באורח יחסי לגדירותיה של זכות העיון קודם המשפט. שאם לא אמרנו כן, כי-אז פרצנו את גבולות העיון לקראת משפט חוזר וזאת לא יהיה ראוי כי נעשה. נדע, אפוא, כי ידו של עקרון הסופיות קבדה עלינו לעת דוננו בזכות העיון לקראת משפט חוזר, וכך שומה עלינו כי ננהג את דרכנו. השוו, למשל: **The People of the State of New York v. Roy A. Brown** 618 N.Y.S. 2d 188 (1994).

18. אמרנו למעלה, ונחזור: בדיקת-מעבדה שהומצאה לאחר הרשתתו של פלוני בדין - בדיקה שטרם נודעה לעת משפטו - זכאי הוא המורשע-בדין, על דרך העיקרון, לבקש כי תיערך בעניינו אותה בדיקה, לבחינת אפשרות לעריכתו של משפט חוזר. ואולם גם להיפך כך. בדיקת-מעבדה שניתן היה לעורכה לעת המשפט, אך העותר, בהיותו נאשם - ומטעמיו - לא ביקש כי תיערך, בעצם מחדלו זה קיפח הוא, על דרך העיקרון, זכות לעריכתה של אותה בדיקה לאחר הרשעה. במקרה זה לא נגרם לעותר כל אי-צדק שעל מערכת המשפט לתקנו. העותר זכאי היה להליך הוגן מבראשית, ואכן זכה להליך הוגן. ואם מטעמים טקטיים אלה ואחרים בחר שלא לבקש לעת המשפט עריכתה של הבדיקה, תִּכְבֵּד ידו של עקרון הסופיות אשר יורנו כי אין הִצְדָּק לפתיחת ההליך מחדש או לקיומן של זכויות הטפלות לזכות פתיחתו של ההליך, ולענייננו: לזכות העיון. במקרים מעין אלה, ככלל, תגבר ידו של עקרון הסופיות. באומרנו שוב ושוב "על דרך העיקרון", מבקשים אנו להדגיש את הידוע לכול כי כלל מלווים אותו חריגים, וכי בהתוויתו דרך פעולה לעולם שומה עלינו להותיר פתח איורור.

עד כאן - סייג עקרוני אחד לזכות העיון לקראת משפט חוזר.

19. תנאי נוסף - תנאי מובן-מאליו - הוא, שבדיקה כי תיערך, עשויה היא אותה בדיקה לסייע בידי המורשע בדין; שאם לא תשנה הבדיקה דבר, מה טעם נורה על עריכתה?

דרישה זו נלמד עליה מן העילה השניה לעריכתו של משפט חוזר, ולפיה (כהוראת סעיף 31(א)(2) לחוק (בתי-המשפט) ניתן להורות על עריכתו של משפט חוזר אם "הוצגו עובדות או ראיות העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית-המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". ואמנם, אם נדע מראש כי תהיינה אשר תהיינה תוצאות הבדיקה, עילה למשפט חוזר לא תקום ולא תהיה, מה טעם יורה בית-המשפט על "ייצורה" של ראיה חדשה בהליך של עיון בחומר החקירה?

כך נמצא את הכלל ואת הסייג לכלל בהמלצותיה של שרת המשפטים בארה"ב, הגב' Janet Reno,

משנת 1999, המלצות שניתנו מטעמה לעניין בדיקות דנ"א לאחר הרשעה: Postconviction DNA

Testing: Recommendations for Handling Requests - Message from the Attorney

:General

The analysis offered by these recommendations applies DNA technology to the appeals process while recognizing the value of finality in the criminal justice system. Where DNA can establish actual innocence, the recommendations encourage the pursuit of truth

over the invocation of appellate time bars... Likewise, in those cases in which DNA exclusion would be of no value in the determination of actual innocence, the recommendations discourage the filing of a DNA-based appeal simply because attorney's client requests it.

כך נקבעה בהלכה בארה"ב דרישת המטריאליות, ולפיה תנאי הוא לבדיקה שלאחר הרשעה כי יוכח שבדיקה לו נערכה לעת המשפט, יכולה היתה הבדיקה להשפיע על תוצאות המשפט - לעניין ההרשעה או לעניין העונש. ובלשונו של בית-המשפט בפרשת **Dabbs** (שם, 767):

Implicit in the requirement of materiality is a concern that the undisclosed evidence might have affected the outcome of the trial ... Evidence is material where "there is a reasonable probability that, had the evidence been disclosed to the defense, the result of the proceedings would have been different. A 'reasonable probability' is a probability sufficient to undermine confidence in the outcome."

20. עד כאן - לדינא. ומכאן לענייננו שלנו.

מן הכלל אל הפרט

21. האמנם יש לו לעותר זכות כי מישאלותיו תיענינה? נסכים כי זכותו של מי-שהורשע-בדינו עומדת לו, בנסיבות מסויימות, לקבל לעיונו חומר חקירה לבחינת אפשרות פניה לבית-המשפט בעתירה למשפט חוזר. ואולם השאלה שלענייננו היא, אם בקשתו של העותר בכוחה לדלג מעל המשוכה של סופיות הדיון, משוכה שהרשעתו בדין בנתה סביבו. עיינתי בדברים מקרוב, והיגיתי לכלל מסקנה כי אין לו לעותר זכות לקבל לרשותו את חומר הראיות שהוא מבקש כי יותן לו.

22. **ראשית לכל**, אין ענייננו לא בראיות חדשות ולא בבדיקות-מעבדה חדשות. כל חומר הראיות כולו היה ידוע לעותר לעת משפטו, בכללו חוות-דעתה של אשירה זמיר ומימצאיה. לעת ההליך המשפטי זכאי היה העותר לדרוש עריכתן של הבדיקות אותן דורש הוא עתה, אך הוא, מטעמיו-שלו - טעמים שלא נתקשה לשערם - ביכר שלא לבקש את שיכול היה לבקש. בדיקות הדם אותן מבקש הוא לערוך עתה, אין בהן כל חידוש טכנולוגי והן

היו זמינות לעת המשפט. גם בדיקות הדנ"א היו זמינות לעת ההליך; לא עוד, אלא שבית-המשפט אף הציע לעותר לערוך אך הוא סירב שוב ושוב להצעות שהופנו אליו. **שנית**, ובהמשך לאמור לעיל: זכות העיון שאנו מדברים בה טובלת במעיינות ההגינות והצדק, ואלה הם שנותנים בה רוח-חיים. האמנם תובעים הצדק וההגינות מאיתנו להיענות לתובע? הנה-כי-כן, למרות שנתבקש שוב ושוב ליתן דגימה מדמו לאותן בדיקות אותן מבקש הוא לערוך עתה, סירב העותר להצעה, וכמסתבר - מחששו שמא בדיקות אלו תסביכנה אותו. בנסיבות אלו, היעדרות לבקשתו של העותר ריקה היא מהגינות ומצדק.

שלישית, כפי שראינו, דחה בית-המשפט העליון את בקשתו של העותר להציג חוות דעת לעניין של הראיות ה"פורנזיות". היענות לבקשתו עתה תהא משולה לקבלת ערעור על החלטה של בית-המשפט בלא כל טעם סביר וראוי, וכזאת לא הותרנו עשה. ספק אף אם בקשתו של העותר עומדת במבחן המטריאליות. אוסיף ואומר, בלא שאכניס עצמי בסבך הרשעתו של העותר, שספק בעיניי אם ניתן יהא להסיק מסקנה כלשהי מבדיקות שתיערכנה כבקשתו, תהיינה התוצאות אשר תהיינה. אודה עם זאת כי לא הייתי משתית הכרעתי אך על טעם זה בלבד.

ולבסוף: תנאי הכרחי הוא לעריכת בדיקות "פורנזיות", כי הראיות נשתמרו במצב המאפשר את בדיקתן. המדינה הודיעתנו שקיים חשש שמא במהלך השנים נזדהמו המוצגים, כך שבדיקתם לא תעלה מימצאים מהימנים. בנסיבות אלו, ספק אם יש טעם בעריכת בדיקות שתוצאותיהן תהיינה נגועות - וזאת יודעים אנו מראש - במהימנות. עוד למדנו, שקיים ספק אם ניתן בכלל למצות מן המוצגים חומר שיסיפק לעריכת בדיקה.

ובכל זאת

23. מן הטעמים שמנינו לעיל, דין בקשתו של העותר כי תידחה. אלא שבהליך שהיה לפני הסכימה המדינה, לפני משורת הדין, לבחון אפשרות להיעתר ולו למיקצת מבקשותיו של העותר. עם זאת, היתנתה המדינה את הסכמתה זו בקבלת דגימת-דם מדמו של העותר. העותר עמד במיריו בהוסיפו לטעון לזכותו שלא לתת דגימת-דם מדמו, ואולם משהיבהרתי לו - בכמה דיונים שהיו - כי לא אדון כלל בבקשתו - לא-כל-שכן שלא איענה לבקשה מבקשותיו - אלא אם יתן דגימה מדמו, נתרצה העותר לבסוף ליתן דגימה מדמו לכל בדיקה שתידרש. על יסוד הודעה זו הביעה נציגת המדינה, עו"ד חדוה באום, הסכמתה לערוך בדיקה מיקדמית לביורור היכולת להפיק דנ"א מן המוצגים שלעניין. וכלשונה בישיבת בית-המשפט מיום 25.2.2001:

מתוך הנחה ששמעתי שהמבקש נותן את בדיקת הדם שלו, זה תנאי מוקדם לכל, אנו נעשה בבדיקת הדם כחוכמתנו ... אנחנו נעשה את הבדיקה המקדמית על סמך דמו של הנאשם. נפיק מה שנפיק. מבחינת רלוונטיות. ממה שיש בכתמים המדוברים אני מקווה שנוכל להפיק מכך דנ"א. ממה ששאלתי את המומחה זה מאוד מסוכן לחלק את הכתם. הכמות היא כל כך קטנה ומזערית שיכול שלא להיוותר בידי המדינה מספיק חומר להפקת דנ"א. אנו זקוקים לשהות בכדי לראות מה מצב הכתם ... הדרך הכי יעילה היא להריץ את הדגימה של הנאשם עם הדגימה של הדנ"א. הבדיקה היא הרבה יותר אמינה ויעילה אם עושים אותה יחד. אם יתן בדיקת דם אנו מוכנים לקחת את הדגימה ולבדוק. אנו מוכנים לעשות את הבדיקה במעבדה. אבל, אין שם זרע, זו בדיקה לבטלה.

לאחר הודעה זו החלטתי כלהלן:

המדינה תשקול ותשיב לבית-המשפט תוך 14 ימים אם נכונה היא להסכים לרעיון שהועלה, ולפיו יתן המבקש דגימת-דם לכל בדיקה ולכל ענין כפי שייראה למדינה, וכי לאחר אותה בדיקה תוגש הודעה לבית-המשפט מטעם המדינה ...

בא-כוח המבקש יהא רשאי להגיב על הודעת המדינה תוך 14 ימים נוספים, ועל-פי תוכן ההודעות אחליט על דבר המשך ההליכים.

בפועל סירב העותר ליתן דגימה מדמו, ועקב כך הקשיחה המדינה את עמדתה. ובלשון תגובתה לבית-המשפט

(מיום 8.3.2001):

... כל נכונות מצידנו לבצע בדיקה כלשהי לפני משורת הדין, מותנית בכך, **שהמבקש יתן מדמו** (תחת פיקוח מטעמו, במידה ויחפוץ בכך) **מיד** ... במידה והמבקש חפץ להנות מהשוואת דמו, על אף שבמכוון נמנע ממסירת הדם עד היום, עליו לגלות בפועל את כוונתו לשתף פעולה ולמסור דגימת דם מיידית וללא דיחוי, שאחרת לא נסכים לפתוח חקירה בתיק שלעניות דעתנו (התביעה ומז"פ) לא תוכל ממילא ליצור ספק באשמתו של המבקש. (הדגשה במקור - מ' ח')

אחר הדברים האלה החלטתי החלטות מספר, ובהן קבעתי כי אם לא יעמוד העותר בהתחייבותו לבית-המשפט,

ואם לא ייתן, מיידית, דגימת-דם מדמו, תוסקנה המסקנות המתחייבות מכך. בעקבות דברים אלה נתן העותר -

ביום 13.3.2001 - דגימת-דם מדמו.

24. משעמד העותר בהתחייבותו ונתן דגימה מדמו, שומה על המדינה לעמוד אף-היא בהתחייבותה, ולערוך אותן בדיקות מיקדמיות עליהן הצהירה בבית-המשפט. כל זאת, כמובן, בכפוף לשאלה אם ניתן בכלל לערוך בדיקה במוצגים שנשתמרו. ובלשונה של עו"ד חדזה באום (בהודעתה לבית-המשפט מיום 8.3.2001):

בדקתי עם דר' אסא מרבך, ראש המעבדה הביולוגית, את הסבירות להפיק D.N.A. מהדגימות, שנלקחו מגופה ומתחתוניה של הנאנסת.

גם אם ימצא, כי הדגימות במצב המאפשר בדיקתן, גם אז - הואיל ולא נותרו תאי זרע, הסבירות להפקת D.N.A. נמוכה ביותר וההליך יהיה ארוך ויימשך מספר שבועות.

25. סוף דבר: לעת הזו, נטל הוא המוטל על המדינה לעשות אותה בדיקה מקדימה הנדרשת לברור ייתכנותן של הבדיקות המבוקשות לגופן. למותר לומר כי מסקנה שלילית - אי-קיום חומר המאפשר עריכת בדיקות - תסתום את הגולל על בקשותיו של העותר.

26. מקובלת עליי הצעת המדינה כי בדיקה מקדימה תיערך במכון לרפואה משפטית באבו-כביר, מכון המסונף למשרד הבריאות. בדרך זו אף יובטח לעותר כי גוף אובייקטיבי-חיצוני למשטרה - בה הוא חושד - יערוך את הבדיקה. בה-בעת, אינני מוצא טעם טוב וראוי להיעתר לבקשתו של העותר כי דווקא מומחה מטעמו יערוך את הבדיקות, או שמומחה מטעמו יהיה נוכח בעריכת הבדיקות. חזקה על מכון בלתי תלוי כמכון לרפואה משפטית כי יעשה מלאכתו אמונה, ואינני מוצא הצדק כי מומחה מטעמו של העותר "יפקח", כביכול, על ביצוע הבדיקות.

לעניינם של מוצגים נוספים

27. העותר ביקש כי יימסרו לו מוצגים נוספים מחומר החקירה, ולעניינם של אלה לא נתעוררו קשיים מיוחדים. הבה נדון עתה, אחד לאחד, במוצגים אלה.

יומן החקירה: המדינה הסכימה ליתן לסניגור לעיין ביומן החקירה, ואין צורך להכריע בכל חילוקי-

דעות.

תיקו של חוקר הנוער דב ברנשטיין: העותר ביקש לעיין בתיקו של חוקר הנוער דב ברנשטיין. מתשובת המדינה נמצאו למדים כי כל מיסמכיו של מר ברנשטיין נאספו אל תיק החקירה - אשר נמסר לעיון באי-כוחו של העותר - ועל-כן יש לדחות בקשה זו של העותר. _

מעתקי טביעות אצבע: העותר מבקש כי יותן לו לעיין במעתקי טביעות אצבע שנמצאו על פתח המקלט (בו נאנסה הילדה) ובזירות האחרות בהן בוצעו מעשי-אונס שבגינם עמד הוא לדין. בתגובתה הראשונה השיבה המדינה כי לא נותרו בידה המעתקים המבוקשים בידי העותר, שכן אלה בוערו על-פי נוהל המשטרה. בה-בעת, אפשר שבכל-זאת נותרו מעתקים אלה בידי המשטרה. ניתן ללמוד ממכתב שכתב ביום 31.10.2000 סגן-ניצב ינקו מרק, ראש המעבדה לזיהוי טביעות אצבע במחלקה לזיהוי פלילי של המשטרה, אל עו"ד חדוה באום, כי אפשר שמורים מעתקים בתוכנת ההשוואה האוטומטית שבידי המשטרה. ובלשונו של סג"צ מרק:

... בהעדר המספרים של תיקי המעבדה ... לא ניתן לבדוק באם נסרקו במערכת להשוואה אוטומטית של ט"א - AFIS, מעתקים הקשורים לתיקים המוזכרים במכתבך.

יחד עם זאת, אני יכול לציין, שעם רכישת והפעלת המערכת הראשונה בשנת 1993, הוזנו אליה מעתקים מזירות עבירה של פשע חמור (רצח, אונס, פח"ע וכד') גם משנים קודמות. בהנחה שבאותה תקופה היו ברשותנו מעתקים הקשורים לתיקים אלו המתאימים לסריקה ב-AFIS, קרוב לוודאי שהם נסקרו.

אם צדקתי בהערכת, ראוי שהמדינה תערוך בדיקה מתאימה ותודיע לסניגור אם עלה בידה לאתר מעתקים שלעניין במערכת האוטומטית. המדינה תודיע לעו"ד שמחוני את תוצאות הבדיקה תוך 30 ימים.

סוף דבר

23. א. המדינה תעביר את מוצגי הדם, הזרע והרוק לבדיקה מיקדמית במכון לרפואה משפטית באבו-כביר. המדינה תוסיף ותודיע לעו"ד שמחוני, תוך 20 ימים, את הזמן המשוער לקבלת תוצאות אותה בדיקה. עלות הבדיקה תושט על הסניגוריה הציבורית (בדיון שהיה ביום 25.2.2001 הודיע עו"ד שמחוני שהסניגוריה הציבורית "תשקול איך לממן את הבדיקה").

ב. המדינה תאפשר לעו"ד שמחוני לעיין ביומן החקירות על-פי תיאום מועדים מוקדם.

ג. המדינה תברר את נושא מעתקי טביעות האצבע, ותודיע לעו"ד שמחוני את תוצאות הבירור

תוך 30 ימים. אם יימצאו מעתקים - יינתן לעו"ד שמחוני לעיין בהם.

היום, י"ג בסיון תשס"א (4.6.2001).

שׁוֹפֵט

העתק מתאים למקור G14.00017810
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה טרם פרסומו
בקובץ פסקי הדין של בית המשפט העליון בישראל.
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
בבית המשפט העליון פועל מרכז מידע, טל' 02-6750444